

Arrest

nr. 116 038 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters dienen op 24 februari 2009 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Tweede verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 28 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 15 september 2010 ontvankelijk verklaard.

1.4. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 26 januari 2012 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eerste verzoekster stelt tegen de in haar hoofde genomen beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 maart 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.6. Verzoeksters dienen bij aangetekend schrijven van 2 mei 2012 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris op 28 augustus 2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt evenwel vernietigd door de Raad bij arrest met nummer 96 148 van 30 januari 2013.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 14 maart 2013 de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 2 mei 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Eveneens op 14 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeksters op 29 maart 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [M. V.] Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...] nationaliteit Georgië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat een nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten geen nuttig effect kan sorteren, nu hij in dat geval niets anders vermag dan nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Hij verwijst hiertoe naar het gegeven dat deze bevelen zijn genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt dat hij overeenkomstig deze bepaling over een gebonden bevoegdheid beschikt. Hij stelt dat hij enkel op wettige wijze kan afzien van de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten indien een hogere rechtsnorm zou worden geschonden, doch betoogt dat verzoeksters zulks niet aannemelijk maken.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.3. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat werd toegepast in de bestreden beslissingen, stelt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : [...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; [...].”

Het is niet betwist dat verzoeksters zich thans in de situatie zoals omschreven door artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevinden. Verzoeksters verwijzen weliswaar naar de door hen op 2 mei 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch de Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag op 14 maart 2013 onontvankelijk heeft verklaard. Er blijkt dan ook geenszins dat verzoeksters op basis van deze aanvraag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen gerechtigd waren op een (tijdelijk) verblijf in het Rijk of dat deze aanvraag zou verhinderen dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Door te verwijzen naar deze aanvraag weerleggen verzoeksters de motiveringen in de bestreden beslissingen niet dat zij onregelmatig – en met name langer dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn – in het Rijk verblijven. Ook de verwijzing naar het bij de Raad ingestelde, niet-schorsende beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard is niet dienstig, nu het louter indienen van een dergelijk beroep bij de Raad geen invloed heeft op verzoeksters hun verblijfsstatus en als dusdanig niet verhindert dat rechtsgeldige bevelen om het grondgebied worden afgegeven. Daarenboven werd het betreffende beroep bij arrest van de Raad met nummer 116 037 van 19 december 2013 verworpen.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeksters langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, bevel te geven om het

grondgebied te verlaten. Aldus kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeksters geen nut opleveren.

3.4.1. Niettemin stelt de Raad vast dat verzoeksters de schending inroepen van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De bepalingen van dit Verdrag primeren op de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM vereist daarnaast ook een intern beroep waardoor de inhoud van een grief ontleend aan de bepalingen van dat Verdrag kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Bijgevolg dringt een onderzoek zich op of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht van voormelde Verdragsbepalingen wel rechtmatig is gebeurd. De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissingen met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.4.2. Wat artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden benadrukt dat deze bepaling vereist dat verzoeksters doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij worden teruggestuurd een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002; nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Het louter stellen – zoals verzoeksters *in casu* doen – dat “*verwerende partij zich ervan [diende] te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst*”, zonder dit betoog ook maar op enige manier te onderbouwen met concrete gegevens die eigen zijn aan hun situatie en met draagkrachtige stukken waaruit minstens een begin van bewijs blijkt dat dit risico aanwezig is, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verzoeksters stellen dat de situatie voor gehandicapte personen in Georgië zeer erbarmelijk is en dat deze personen met discriminatie te kampen krijgen. Zij brengen evenwel geen concrete gegevens of stukken aan die wijzen op een mogelijk risico in Georgië op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad kan op basis van een dergelijk algemeen betoog van verzoeksters dat zelfs niet wordt onderbouwd met objectieve stavingstukken, ook niet vaststellen dat verweerder tekort is gekomen in zijn plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken.

Verder wijst de Raad op de beslissingen van 26 januari 2012 van de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij naast de vluchtelingenstatus ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd aan verzoeksters. Gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoeksters niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst het risico lopen onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het door eerste verzoekster tegen de in haar hoofd genomen beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest met nummer 81 329 van 15 mei 2012. Verzoeksters betogen op algemene wijze dat de situatie in Georgië er een is van willekeurig geweld tegenover bepaalde personen waarbij zij een reëel risico op bedreiging zouden lopen, doch een dergelijk vaag en algemeen betoog is niet van aard dat hieruit alsnog aanwijzingen blijken van een mogelijk risico in de zin van artikel 3 van het EVRM. Op grond van een algemene verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie over de subsidiaire beschermingsstatus kan evenmin worden vastgesteld dat er in huidige voorliggende zaak sprake zou zijn van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoeksters nog doelen op de medische situatie van tweede verzoekster wijst de Raad erop dat, specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens in de zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoeksters beperken er zich toe te stellen dat er sprake is van een *“slechte medische toestand”* van tweede verzoekster en te verwijzen naar de door hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een dergelijk algemeen betoog volstaat evenwel niet om een schending van deze verdragsbepaling vast te stellen. Daarenboven merkt de Raad op dat verweerder in zijn beslissing van 14 maart 2013 de door verzoeksters ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van tweede verzoeksters medische problemen onontvankelijk heeft verklaard. Ter ondersteuning van deze beslissing werd verwezen naar een eerdere ongegrondheidsbeslissing van 19 maart 2012 en gesteld dat geen nieuwe elementen werden aangevoerd. In de beslissing van 19 maart 2012 werd een advies van een ambtenaar-geneesheer ingewonnen waarin werd vastgesteld dat geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. De ambtenaar-geneesheer besloot hiertoe onder meer op basis van de vaststelling dat geen behandeling vereist is voor de handicap en in geval van recidive de vereiste psychiatrische en psychologische ondersteuning voorhanden is in het herkomstland. De Raad kan in het kader van huidige procedure ook enkel vaststellen dat verzoeksters op geen enkele wijze aantonen dat een eventuele verwijdering van het grondgebied voor zover vereist niet met de nodige zorg en begeleiding kan plaatsvinden en tweede verzoekster eventuele medische zorgen voor haar aandoening en opvang niet kan genieten in het herkomstland.

Gelet op hetgeen voorafgaat, tonen verzoeksters niet met concrete elementen een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3.4.3. In zoverre verzoeksters zich nog wensen te beroepen op artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissingen deze verdragsbepaling zouden schenden. Er wordt op geen enkele wijze toegelicht welk concreet privé- en/of gezinsleven dat onder de bescherming valt van deze Verdragsbepaling verzoeksters in België hebben opgebouwd. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

3.4.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeksters roepen samen met artikel 13 van het EVRM een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeksters laten evenwel na *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissingen laatstgenoemd artikelen schenden (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122).

3.4.5. Een schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.5. De Raad besluit bijgevolg dat het ingestelde beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS